

Sygn. akt III Ca 1258/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt I C 937/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód K. K. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2.850,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 19 grudnia 2011r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wskazując, iż dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy marki S. (...) o nr rej. (...), a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że wypłacona kwota odszkodowania w łącznej wysokości 3.886,35 zł wyczerpuje roszczenia powoda z tytułu naprawy pojazdu. Zarzuciła, że poszkodowany nie udokumentował naprawy pojazdu ani wynikających z tego tytułu kosztów, a przedstawiona przez niego kalkulacja nie obrazuje faktycznej wartości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Nadto podniosła, że stawki przyjęte przez powoda do przeprowadzenia naprawy pojazdu są zawyżone.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.537,68 zł z odsetkami ustawowymi od 19 grudnia 2011r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Nadto zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 750 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że uszkodzony został samochód osobowy S. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, a pozwany uznał odpowiedzialność co do zasady i wypłacił poszkodowanemu 3.886,35 zł. Powód koszt naprawy wyliczył na 6736, 69 zł.

Kosztorys powoda i pozwanego nie różnią się w zakresie kwalifikacji części do wymiany lub naprawy. Różnica w wyliczeniu kosztów. naprawy wynika z różnicy cen części zamiennych , przyjętych stawkę za roboczegodzinę naprawy, kosztów materiałów lakierniczych. W kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez biegłego uwzględniono koszt oryginalnych części zamiennych, koszt materiałów lakierniczych w 100% oraz stawkę za godzinę pracy – jak w kalkulacji powoda tj.90 zł pln netto, która nie jest zawyżona. Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu oryginalnych części zamiennych i stawki za godzinę 90,-zł– wynosi 5424, 03 zł brutto. Gdyby uwzględnić ceny części zamiennych oryginalnych zakupionych poza siecią (...) koszt naprawy pojazdu byłby niższy, wynosiłby 4837, 37 zł brutto. Użycie nowych fabrycznie części nie wpłynie na zwiększenie wartości pojazdu po dokonaniu naprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał roszczenie powoda za uzasadnione jedynie w części. Kwotę odszkodowania, przy uwzględnieniu regulacji prawnej z art. 822 k.c. i art. 363 § 1 k.c., jak również przy uwzględnieniu tego, że odpowiedzialność odszkodowawcza oparta jest na zasadzie odszkodowania pełnego, a ogólne warunki OC nie przewidują amortyzacji części użytych do naprawy z tytułu eksploatacji pojazdu , natomiast dyrektywa (...) dopuszcza stosowanie w naprawach powypadkowych części alternatywnych tylko za zgodą poszkodowanego, ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego przy uwzględnieniu kosztów naprawy z zastosowaniem cen części nowych oryginalnych zakupionych w (...). Sąd wskazał, że wartość kosztów naprawy stanowi w sprawie pojęcie równoznaczne z pojęciem wartości szkody. Koszty naprawy, przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych zakupionych w (...) zatem zawierających logo producenta, ustalił na kwotę 5.424,03 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd uwzględnił roszczenie powoda w zakresie zwrotu kosztów naprawy w wysokości 1.537,68 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wyliczeniem tych kosztów wynikającym z opinii biegłego sądowego a wartością wypłaconą już powodowi.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła pozwana Zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu przez Sąd pierwszej instancji dowolnej i błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, będącej wynikiem braku wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że w opisaney sprawie przy kosztorysowym rozliczeniu szkody przywrócenie do stanu poprzedniego zapewniają tylko najdroższe części zakupione w (...), podczas gdy z opinii biegłego wynika, że na rynku funkcjonują zamienniki typu Q, a więc części o takiej samej jakości co części oryginalne, których jedyną różnicą jest to, że nie posiadają logo producenta.

Nadto zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 363 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż użyte w tym przepisie pojęcie zapłata odpowiedniej sumy pieniężnej oznacza, że pozwany ma zapłacić maksymalne koszty naprawienia pojazdu z uwzględnieniem najwyższych dostępnych cen części, a nie koszty uśrednione naprawy konieczne do przywrócenia pojazdu do stanu przed wypadkiem wyliczone kosztorysowo niezależnie od naprawy jednakże przy uwzględnieniu możliwości zastosowania odpowiednich zamienników; art. 354 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż wykonywanie zobowiązania z deliktu polega na ustaleniu kosztów naprawy z odrzuceniem zasad współżycia społecznego oraz celu społeczno – gospodarczego odszkodowania, a także przyjęcie, że tylko serwisy autoryzowane posiadają legitymację do właściwej naprawy; art. 824 § 1 w związku z art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie sumy pieniężnej przekraczającej wysokość poniesionej szkody, a co za tym idzie doprowadzenie przez Sąd pierwszej instancji do sytuacji, w której powód wzbogacił się na poniesionej szkodzie, co jest sprzeczne z naturą odszkodowania; art. 826 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i ograniczenie wysokości odszkodowania z uwagi na funkcjonowanie na rynku zamienników części typu Q, a więc części o takiej samej jakości jak oryginalne części producenta.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 951,02 zł w miejsce kwoty 1.537,68 zł zasądzonej zaskarżonym wyrokiem oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądami obu instancji według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Powód, w odpowiedzi na apelację pozwanej, wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jego kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzuciły obie strony, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Strony, tymczasem, nie wskazują uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego ustalenia wysokości odszkodowania.

Rozpoznając zarzuty prawa procesowego, nie można pominąć materialno prawnej podstawy roszczenia, w szczególności głównego celu odszkodowania jakim jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01). Poprawna realizacja tego roszczenia występuje jedynie wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod

każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1971r., III CRN 450/70).

Nie można również pominąć, że przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest sam stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, a nie fakt uprzedniego jej naprawienia przez ubezpieczającego (ubezpieczonego). Roszczenie jest wymagalne niezależnie od wykonania naprawy, (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004r., V CK 187/03).

Zwrócić również należy uwagę, że dyskusyjny problem, wielokrotnie podnoszony przez ubezpieczycieli, dotyczący stosowania oryginalnych części zamiennych, był również przedmiotem rozważań Sąd Najwyższego w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. (III CZP 85/11). Sąd ten wskazując, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do jego stanu poprzedniego, zaznaczył, że nieprawidłowy dobór takich części może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Nastąpiłoby to zarówno wtedy, gdyby użyta część była pod istotnymi względami częścią gorszą od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość "restytucyjna" części zastępczej była niepewna. Przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego poprzez wykonanie naprawy przy zastosowaniu części „nieoryginalnej” wymaga zatem wykazania pełnej zdolności „restytucyjnej” takiej części, a więc wykazania, że części te są produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu, a różnią się tylko oznakowaniem. Okoliczności takich pozwana nie wykazała.

Mając na względzie powyższe, należało uznać, że brak było podstaw do uznania, że zasądzenie świadczenie w wysokości określonej sentencją zaskarżonego wyroku, nastąpiło z naruszeniem art. 6 k.c.

Wskazane powyżej okoliczności czyniły zatem bezzasadny zarzut naruszenia art. 824 § 1 w związku z art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych jak również art. 354 § 1 k.c., gdyż zasądzone odszkodowanie, uwzględniało negatywne konsekwencje niewykazania przez pozwaną, że stosowane technologie w innych (nieautoryzowanych) serwisach samochodowych, jak również zastosowanie zamienników części typu Q doprowadzą do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego zgodnie ze wskazanymi powyżej zasadami.

Z tych względów apelacja pozwanej podlegała oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanej jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono przy uwzględnieniu ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 i art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 6 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 490).

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda